

Neu re ki koak

Itzali zaizkit beti-betiko
gau ozkarbian izarrak...
Ez ditut berriz nik ikusiko
euren dizdira ederrak!

Urrutirik ez; ingurua motz;
laño artean argia...
guzia nabar begien lausoz
ene Goiko Jaun aundia!

Aiendu zaizkit itxas-mugetan
ikusten nitun ontziak,
egun garbian euzki galdatan
dizt-dizt dagiten pitxiak.

Ikusi ezin an gallurreko
kurutzearen besoak,
igerri ezin ekaitz osteko
intzirkiaren margoak.

Itxas-mendarte batutxo baten
ni jaiō nintzan txokoa,
illundua zait bere egalunen
orlegi iraunkor gozoa.

Enaratxuak non ote aurtan
urteoroko kabia?
Tellatupean? Ez det ikusten
maitien detan txoria!

Udaberrian ase oi nintzan
izadiaren ederrez,
oraindik dakust sarritan
oroimenaren indarrez.

Ikusten ditut, bai, eder dan beste
usaintzen dedan lorea,
ta magalean aspertu gabe
maitatzen dedan umea.

Pozik nintzake onenbestekin
ene Jaun eta Jabea!
baña naiz otoitz itxu ez nadin,
Zure naia da nerea.

TENE